

U OVOM BROJU:**LJUBITI GOSPODA
BOGA SVOGA***Vlado Pšenko***SVETI DUH JE ODGOVOR!***Bill Van Ryn***BLAŽENSTVA***William MacDonald***SEDAM ETIČKIH PITANJA
U VEZI SA USKRSOM***Aleksandar Birviš***BRIGO MOJA
PREĐI NA BOGA***Miroslav Volf***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović Mansel. **Tekstove priložili:** Branislava Davidović.

www.siont.net

U kojoj god da državi živi hrišćanin, on poseduje "dvojno državljanstvo". Može posedovati hrvatsko, srpsko, nemačko i sl. državljanstvo, ali pored ovoga i "nebesko" (Fil. 3:20). Dakle, dvojno državljanstvo znači i dupla odgovornost.

U svojoj metafori o soli i svetlu (vidi Mt. 5:13-16), Isus nam daje suštinski pogled koji treba imati na umu dok živimo kao građani dva sveta.

Prvo, Isus nas uči da se hrišćanin razlikuje od ne-hrišćana kao so od truleži, i kao svetlo od tame.

Drugo, od hrišćana se očekuje da bude na blagoslov svojoj okolini, kao što so daje bolji ukus hrani, ili kao što svetlo obasjava mračnu sobu.

Treće, Crkva Isusa Hrista nije nešto sakriveno i nevidljivo, već to je jasna i vidljiva kontra-kultura u kojoj se slede moralne i etičke norme carstva nebeskog.

Četvrto, ako hrišćanin izgubi svoju različitost od ne-hrišćana, izgubi i svoju slanost i svetlost, pašće pod Sud Božji - biće odbačen i od Boga i od ljudi.

Dragi naši čitaoci,

prihvatimo puni izazov da budemo "so i svetlo", jer ljudi oko nas možda neće imati druge prilike, osim da kroz nas, okuse i vide blagodatni carstva nebeskog.

Delujmo, utičimo i služimo, jer samo ako se ovako "trošimo" možemo sačuvati svoju slanost i svetlost, a samim tim i potvrditi svoje "nebesko državljanstvo", i ono nam nikada neće biti oduzeto.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

LJUBITI GOSPODA BOGA SVOGA

Vlado Pšenko

Na pitanje jednog jevrejskog učitelja, koja je najveća zapovest u Zakonu, Isus je - prema zapisu iz Matejevog evanđelja - odgovorio: **"Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom mišlju svojom". Ovo je najveća i prva zapovest. A druga je kao i ova: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.'**" (Mt. 22:37-39 EČ).

Mnogi će se složiti sa time da je Isus dobro odgovorio, kada je rekao da treba ljubiti svoga bližnjega. "Ah, da je više ljubavi među ljudima, svet bi bio daleko bolje mesto za stanovanje i življenje!" - reći će jedni. Drugi će odvratiti: "Ljubiti čoveka? To je sasvim dovoljno. Neće tada biti ni ratova ni ubijanja!" No, s druge strane, biće primedbi na onaj prvi deo Isusovog odgovora: **"Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom mišlju svojom."** Nekoga to navodi na sledeći prigovor: "Zar nije sebično od Boga tražiti ljubav najpre za sebe?" Stav o Božjoj sebičnosti možda će neko podupreti i citatima iz biblijskih knjiga, kao - na primer - iz Druge Knjige Mojsijeve, gde je zapisana Božja zapovest: **"Nemoj imati drugih bogova osim mene!"** (2. Moj. 20:3). Možda ćeš i sam reći: "Zar to nije čak oholo od Boga da stavlja sam sebe na najviše mesto?" Ili ćeš citirati neki od stihova koji ističu da je Bog - ljubomorni Bog, pa ćeš možda reći: "Taj Bog zaista sve traži samo za sebe!" No, da li je Bog zaista sebičan, ljubomoran i pun oholosti, kada poziva na to da mu iskazujemo ljubav, ili je u pitanju nešto drugo?

Biblija nam govori da je Bog naš Stvoritelj. Stoga on ima puno pravo da traži prvenstvo i ističe svoju ovlast nad svojim stvorenjem. U poslednjoj biblijskoj knjizi, u Otkrivenju, zapisan je sledeći hvalospjev: **"Dostojan si, Gospode i Bože naš, da primiš slavu i čast i silu, jer ti si stvorio sve i tvojom voljom sve beše i sve bi stvoreno."** (Otk. 4:11 EČ). No, Bog nije sebičan, ljubomoran i oholi Bog, kojemu je stalo samo do sebe. Naprotiv, Biblija potvrđuje da je Bog iz ljubavi poslao svoga Sina jedinca u grešni svet kao ruku spasa palom čoveku. Sam Isus nije **"smatrao plenom svoju jednakost s Bogom, nego je samoga sebe učinio ništavnim uzevši obličje sluge, postavši sličan ljudima"**, kako sama Biblija govori (Fil.

2:6-7 SSP).

Kada nas Bog poziva da ga ljubimo, to nije poziv upućen iz sebičnosti, već naprotiv: *to je poziv da stvari stavimo na pravo mesto - za naše dobro*. Možda to možemo ovako reći: kada stremimo za tim da Boga ljubimo svim svojim srcem, te da budemo poslušni njegovim uputstvima, ne pomažemo toliko Bogu, koliko sami sebi pomažemo. Prorok Jeremija prenosi reč Božju: **"Da je proklet čovek koji se uzda u čoveka i koji stavlja telo sebi za mišicu, a od Gospoda odstupa srce njegovo."** (Jer. 17:5 RDK). Iskustvo govori da je čovek - makar se radilo i o našem najboljem prijatelju - slabo pouzdanje. No, ni pouzdanje u samog sebe neće te odvesti daleko. Krhka smo, ranjiva i brzo kvarljiva roba.

Na drugoj strani, isti prorok izjavljuje: **"Blago čoveku koji se uzda u Gospoda i kome je Gospod uzdanica."** (Jer. 17:7 RDK). *Sebi pomažemo na taj način što stavljamou pouzdanje u Boga, umesto u čoveka ili sebe*. Jer za nas je dobro da u Stvoritelju neba i zemlje imamo prijatelja, koji je mudriji od nas i koji bolje od nas vidi šta je za nas najbolje dobro. Psalmista ovako kazuje: **"K Tebi podižem oči svoje, koji živiš na nebesima! Kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihovih, kao oči sluškinjine u ruku gospođe njene, tako su oči naše u Gospoda Boga našeg..."** (Ps. 123:1-2 RDK). Starozavetni kralj David, suočen sa kušnjama i progonstvom, takođe upire oči u svog Stvoritelja: **"Ali su k Tebi, Gospode, Gospode, upravljene oči moje, u Tebe se uzdam, nemoj odbaciti dušu moju. Sačuvaj me od zamke, koju mi metnuše, od lukavstva onih, koji čine bezakonje."** (Ps. 141:8-9 RDK). Božji ljudi su znali da je dobro i mudro što na svojoj strani imaju onoga koji im može sačuvati dušu od propasti a život od skrivenih opasnosti.

Dragi prijatelju, na tvojoj zemaljskoj stazi može biti tako mnogo prikrivenih zamki i stupica. Zamisli ovaj primer! Otvorio si malu privatnu firmu i posao ti je krenuo dobro. Radiš dan i noć i ide ti sve od ruke. Kako bi još razvio posao, uzeo si kredit kod banke a kao garanciju stavio si svo svoje imanje. Ništa nisi napravio u lošoj nameri. Želiš i dalje vredno raditi, kako bi posao još više napredovao. Međutim, onda naiđu iznenadne poteškoće i nepredvidljive prepreke, koje će uništiti tvoje poslovanje, tvoju firmu. Banka potražuje novac. Da ne bi izgubio kuću i

imanje, u strepnji i neizvesnosti, ti od prijatelja i poznanika pozajmljuješ novac i vraćaš kredit banci i banka te ostavlja na miru. No, posle toga tvoji prijatelji i znanci potražuju svoj novac, a ti si opet u grču i teskobi, i tražiš nove osobe od kojih možeš ponovo pozajmiti novca, kako bi vratio zajam onima prvima. I tako unedogled. Život ti postaje prava noćna mora. Po sličnom obrascu, svi to znamo, život se zna zapetljati i u mnogim drugim područjima našeg života.

I ja se sam često nađem pred životnim zamkama i mučim se kako ići dalje. No, onda s olakšanjem kažem sebi: "Hvala ti, Bože, što si mudriji od mene! I što ćeš ti bolje usmeriti moje korake, nego što bi ja to sam učinio." Pred mojim je očima odlomak iz biblijske Knjige Priča Solomunovih: **"Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje."** (Pri. 3:5-6 RDK). *Niko od ljudi, osim ako ne dolazi s Božjom mudrošću, ne može ispraviti tvoje staze.* No, Bog može ispraviti tvoje puteve, tvoje "krive Drine". **"Savršeni su putevi Gospodnji"** (Ps. 18:30), peva David, koji je iskusio Božju ruku spasa nebrojeno puta u svom životu. Ali kako će to biti ispravljeno, ako tvoje oči nisu uprte u onoga ko želi da te vodi pravom stazom, i ako tvoje srce ne ljubi njegove puteve?

Zahvaljujući mom teči i tetki, koji su plaćali moje stanovanje u učeničkom domu, drugi deo srednje škole pohađao sam u velikom gradu. Stoga je moje srce sve vreme bilo ispunjeno zahvalnošću prema ovo dvoje ljudi. Znao sam da je to bila velika žrtva s njihove strane. Jednom je prilikom do mene stigla vest da će mi tetka doći u posetu. "Tetka Marija će me posetiti" - odjekivalo je u mom srcu. "Kakve li radosti!" - skakutao sam i uzvikivao u zanosu. Tetka mi je, u međuvremenu, poručila da do njezinog dolaska pogledam po prodavnicama i neku lepšu jaknu za teču Đuru, kako ne bi gubila vreme na to kad stigne. Svaki sam dan, na putu prema školi, gledao u izloge. "Pa, ova bi jakna bila dobra za teču Đuru! Uh, ova druga bi bila još bolja! Ne, predložiću ipak jednu drugu. Moram naći onu najlepšu!"

Danima sam se radovao što mogu za teču i tetku učiniti bar i neznatnu uslugu - te tako na skroman način zahvaliti za njihovu ljubav! Malo po malo, te je i došao trenutak tetkine posete. Ona je htela da zna i nogo drugih stvari, no, ja sam jedva dočekao da joj pokažem izloge i

jakne. Vodio sam je u jednu prodavnicu, pa u drugu. Tetka je svaki puta ljubazno zamolila prodavačicu da mi dozvoli da isprobam jaknu. Rekla bi: "Slične si građe kao tvoj teča Đuro, pa mogu po tebi videti koja će mu veličina odgovarati." Tako sam isprobavao jaknu za jaknom da mi je već postalo sumnjivo. Na kraju, tetka je konačno kupila jaknu, pružila je meni i rekla: "Ovo je za tebe!" Shvatio sam da se tetka poslužila malim trikom. Htela je meni da kupi jaknu, no, znala je dobro da to ja ne bi prihvatio, da sam znao da je za mene. Naime, kako su mi tetka i teča plaćali učenički dom, ja sam strogo vodio računa da nemaju nijedan drugi izdatak na meni: ni za sve blago sveta ne bih pristao da po izlozima tražim jaknu za sebe. No, jakna je bila kupljena te nisam imao kud, tetka me je dovela pred svršeni čin. Sve ono vreme dok sam po izlozima tražio najbolju jaknu, misleći da tako činim uslugu tetki i teči, ja sam, u stvari, činio uslugu sam sebi, jer je jakna kao dar bila namenjena meni.

Da, Bog upravo tako deluje. Kad me poziva da ga ljubim, ja upirem svoje oči u njega te živim po njegovim uputstvima i u skladu sa njegovom voljom, on to ne čini iz razloga što on kao Bog želi sve samo za sebe, već naprotiv: što želi sve najbolje za mene. On ima toplu i najlepšu jaknu za hladne zimske dane - za svako svoje dete - koja će mu pristajati "kao salivena". ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

SVETI DUH JE ODGOVOR!

Bill Van Ryn

- Odgovor na pitanje "Šta bi Isus uradio?"

U one poslednje sate pre negoli je bio izdat, Isus je pripremao svoje verne sledbenike za zadatak koji ih očekuje nakon Njegove smrti i vaznesenja. On je postavio temelj za posao; a na njima je bilo da taj posao dalje nastave, u Njegovom odsustvu, tamo gde je On sa njime

stao. O svemu ovome možemo čitati u Evanđelju po Jovanu, od 13. do 17. poglavlja.

Natprirodna pomoć

Pored dve glavne zapovesti, Isus je svojim učenicima ostavio i svoj sopstveni primer. Novu zapovest, kako voleti druge i kako drugima nesebično služiti (Jn. 13), i obećanje da će se On vratiti i odvesti ih kući sa sobom (Jn. 14:3). Kao primer, ostavio im je svoj neposredan i prisan odnos sa Ocem - čak i stalno prisustvo Oca i Sina kroz Duha (Jn. 14:23) - direktan pristup Ocu kroz molitvu (Jn. 14:12-14; Jn. 15:7, Jn. 15:16; Jn. 16:23-27), Reč (Jn. 17:8, Jn. 17:14, Jn. 17:17), i predivan prikaz Njegove nežne molitve za sebe, učenike i sve one koji tek treba da veruju u Njega (Jn. 17).

Međutim, hajde da razmotrimo jednu od Njegovih najvećih ili čak najvažnijih zapovesti, a to bi bio Njegov poklon i prisustvo osobe Svetog Duha, koji zauvek treba da prati i snaži živote i službe Njegovih sledbenika ovde na Zemlji. Isus je napustio učenike a umesto Njega, došao je, bio od Njega poslan: Sveti Duh. Sveti Duh je lični zastupnik Gospoda Isusa Hrista u životu Njegove crkve i pojedinaca tokom Njegovog fizičkog (telesnog) odsustva sa Zemlje.

Ni jedan odeljak u Novom zavetu nije toliko važan, za nas verne Isusove sledbenike u današnjem neprijateljskom svetu, kao ova poglavlja u Jovanovom evanđelju. Naša situacija je upravo onakva kako je to Isus rekao i obećao dvanaestorici da će i biti, kada ih je napuštao. Neprijateljski svet koji prezire i odbacuje Gospoda i Spasitelja i naša potreba za natprirodnom pomoći su elementi koji su činili nužnost te poruke i obećanja.

Naš Spasitelj je molio svoga Oca da nam pošalje Svetog Duha i On ga je poslao na dan Pedesetnice. Sveti Duh je još uvek ovde kao što je Isus i obećao, On će biti sa nama zauvek (Jn. 14:16). Sa punim pravom možemo reći da je Sveti Duh prvog veka posle Hrista isti Sveti Duh i danas. Ništa se nije promenilo - osim možda ličnog entuzijazma hrišćana, u vezi sa ovim neverovatnim i velikim obećanjem.

"Šta bi Isus uradio?"

Na popularno pitanje, među hrišćanima: "Šta bi

Isus uradio?" najbolji odgovor je prisustvo samog Duha Svetog koji je sa nama i u nama (Jn. 14:16). Nije na nama da zamišljamo i pretpostavljamo šta bi Isus uradio u datoj (izazovnoj) situaciji. Mi imamo Njegovog ličnog predstavnika koji nas poučava i vodi!

Možemo mnogo naučiti o tome šta bi Isus uradio i šta smo dužni da uradimo proučavajući Isusovo ponašanje i reakcije dok je bio na Zemlji. Sveti Duh nam pomaže, da čitajući Bibliju, proučimo Isusovo ponašanje i budi u nama želju i volju da radimo ispravne stvari. Isus nam je obećao: "... a pomagač - tešitelj, Duh Sveti koga će Otac poslati u moje ime, on će vas naučiti svemu." I dodao je: "... i podsetiće vas na sve što sam vam rekao " (Jn. 15:26 EČ). Naposletku, On je ukratko opisao na koji način Duh Sveti radi u našim životima: "Imam još mnogo da vam govorim, ali sada ne možete da podnesete. A kad on dođe, Duh istine, uputiće vas u svu istinu... On će me proslaviti, jer će uzeti od mogega i javiti vam." (Jn. 16:12-14 EČ).

Pavle je pisao Filipljanima da "Bog je taj što čini u vama da želite i da delate - da mu budete po volji." (Fil. 2:13 EČ). On je, naravno, sposoban da to uradi zato što je On prisutan u nama kroz Svetog Duha, koji je moćno i pouzdano sredstvo pomoću kog imamo Hristovo znanje i tako možemo da znamo šta bi Isus uradio - u bilo kojoj situaciji, da je On na našem mestu.

Pavle je takođe i Korinćanima napisao: "Jer 'Ko pozna um Gospodnji - da ga pouči?'" A mi imamo um Hristov." (1. Kor. 2:16 EČ). Da ponovimo, stalno prisustvo Svetog Duha u nama nas oprema i osposobljava da mislimo na način na koji Bog misli. Isaija nas podseća da su Božiji putevi i misli beskrajno iznad naših (Isa. 55:8-9), ali Pavle, kao odgovor na taj, ljudskim očima gledano, nepremostivi jaz između Božijih misli i naših, kaže: "A nama je Bog otkrio posredstvom Duha; jer Duh ispituje sve, i dubine Božije." (1. Kor. 2:10 EČ).

Čudo sveprisutnog

Moćno prisustvo Duha Gospodnjeg u nama je čudo za kojim je Bog lično čeznuo vekovima da se dogodi. On je predočio proroku Ezekilju kako žali nad Izraelom koji je bio u izgnanstvu zbog svoje stalne neposlušnosti i idolopoklonstva:

"Jer ću vas uzeti iz naroda, i pokupiću vas iz

svih zemalja, i dovešću vas u vašu zemlju. I pokropiću vas vodom čistom, i bićete čisti; ja ću vas očistiti od svih nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete." (Jeze. 36:24-27 RDK)

Isus je spomenuo ovo čišćenje i nanovo rođenje u Jovanu 3, izražavajući iznenađenje Nikodemovim neznanjem po tom pitanju (Jn. 3:10). Bog kao krajnje, trajno rešenje problema ljudske sklonosti ka grehu vidi u usađivanju Njegovog Duha u ljudsku ličnost. Ali to može da se desi samo na osnovu Hristovog dela u nama. Izrael, kao nacija, i dalje čeka da se nanovo rodi. Kako smo blagosloveni da ga imamo sada, jer smo prihvatili Spasitelja!

S obzirom da "imamo Hristov um" (posredstvom Hristovog Duha) koji je živ u nama, mi možemo "da se preobražavamo obnavljanjem našeg uma" (Rim. 12:2). To preobražavanje nije stvar nastojanja da činimo ono što bi Isus činio u određenim situacijama, već se odnosi na to da celokupno naše ponašanje, svi naši postupci i reakcije, budu vođeni Duhom Svetim sledeći Isusove primere. Da smo vođeni Svetim duhom: "Jer svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji." (Rim. 8:14 EČ).

Isus je iznenadio narod poslednjeg i najvažnijeg dana praznika vičući i pozivajući sve koji su žedni da dođu kod Njega i piju. On je taj dan govorio o Duhu:

"A poslednjeg, velikog dana praznika stajao je Isus i vikao govoreći: ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode. Ovo je pak rekao za Duha, koga su imali da prime oni što veruju u njega; jer Duh još ne beše sišao pošto Isus još nije bio proslavljen." (Jn. 7:37-39)

Dalje, Isus je govorio ženi Samarićanki o večnom životu, i o Njegovoj moći da joj da "izvor vode koja uvire u večni život" vernika (Jn. 4:14). I nama danas On govori o Duhu, koji je dat i na raspolaganju je svakom verniku, kao izvoru žive vode: "Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije!"

Velika odgovornost

Nije mala stvar hodati ovim pokvarenim svetom noseći u sebi Duh moćnog i svetog Boga. Od velike je važnosti da "ne žalostite Božijeg Svetog Duha, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja." (Ef. 4:30 EČ). Nigde nije zapisano da će nas ožalošćeni Duh napustiti, ali možemo razumeti kako ga stanje u kom se nalazimo vrlo žalosti i onemogućava Njegovu službu da slobodno teče u nama i kroz nas.

Kako možemo da ga ožalostimo? Upamtite, On je sveti Bog: greh ga žalosti. Neposlušnost je način na koji odbacujemo Njegov autoritet nad nama. Svaki put kada izaberemo našu volju ili put a ne Njegov kao kriterijum na osnovu koga ćemo donositi naše izbore, odluke i postupke, ponavljamo greh iz edenskog vrta verujući da mi najbolje znamo šta je dobro za nas ili slušajući i ponašajući se kako nas drugi savetuju a ne On.

Ožalošćeni Sveti Duh ne može darežljivo i bez prepreke da se kreće ili da nas osposobljava ili poučava zato što je odvrćen od Njegove osnovne dužnosti a to je ubeđivanje naše savesti i naporni rad na našoj obnovi kako bi nas vratio na pravi put. Na sličan način, ni mi sami, kad smo tužni, nemamo snage ni volje da efikasno radimo. Jedan od plodova Duha u nama je radost (Gal. 5:22-23). No, može li plod ožalošćenog duha biti radost?

U Galatima 5 se govori o tome kako "živeti po Duhu", kako "biti vođen Duhom" i kako "slediti Duha", obećavajući da ako tome budemo težili mi "nećemo zadovoljavati želje grešne prirode". Kao hrišćani, nanovorođeni, imamo osnovni problem u oblasti naših želja i sklonosti. I dalje imamo našu staru grešnu prirodu koja je nesposobna da čini ono što je Bogu ugodno, i koja svom svojom snagom volje i moći teži da u nama proizvede plodove tela, što dovodi do borbe, koja je u toku svakodnevno u nama, za prevlast u našim životima. Nikada nećemo dobiti bitku protiv naših ljudskih grešnih sklonosti. Naše "telo" ili grešna ljudska priroda nikada se ne može suprotstaviti sama sebi, niti sama sebe kontrolisati. Možemo odlučiti da se pokorimo i povinujemo podsticajima i vođstvu Duha. Jedino tako On može da obuzda naše sklonosti ka grehu i može da nas vodi svojim putem - putem svetosti.

U Galatima 5:22-23 nabraja se devet različitih "plodova Duha". Mogli bismo reći da ovih devet

vrлина prikazuju kakav je Isus Hrist kao Čovek. Ove osobine su deo Njegovog karaktera. Što više "živimo po Duhu", prateći Njegovo vođstvo, to će se ove osobine više očitovati u našim životima. Onda, ćemo kao odgovor na pitanje: "Šta bi Isus uradio?" raditi upravo ono što bi Isus uradio!

Ima još!

Dalje, u Rimljanima 8:28-30 nam se kaže da Bog ima plan da nas preobrazi na sliku njegovog Sina, odnosno da budemo kao Isus! On radi "u svim oblastima" našeg života da bi postigao tu promenu. Druga Korinćanima 3:18, kaže da Duh donosi ove promene što smo više okrenuti ka Hristu (što više razmišljamo o Njemu), i na taj način "oslikavamo" Njegovu "večnu slavu" u ovoj naprednoj promeni ka tome da ličimo na Isusa.

Ništa od ovoga se neće dogoditi dokle god se opiremo volji i vođstvu Duha. On je ovde da bi predstavio Hrista, u nama i kroz nas, i da bi Ga pokazao svetu tako što nas menja sve više i više na sliku Gospodnju. Hajde da se ne mešamo u Njegov posao! ◀

Izvor. Grace & Truth Magazine, 1999. Sa engleskog prevela: Branislava Davidović. Parafrazirano u nekim delovima.

BLAŽENSTVA

William MacDonald

- Karakter građanina carstva nebeskog.

"A kad vide narod, pope se na goru, i kad sede, pristupiše mu učenici njegovi. I otvori usta svoja i učeše ih ovako:" (Mt. 5,1-2 DS)

Isusova propoved počinje blaženstvima ili blagoslovima. U njima se prikazuje karakter građanina Hristovog carstva. Osobine koje se opisuju i odobravaju su oprečne onima koje ceni svet. A. W. Tozer ih komentariše ovako: "Prilično tačan opis ljudskoga roda može se dati neupućenome ako se uzmu blaženstva, i izokrenu se, pa se kaže: 'Takav je taj vaš ljudski rod.'"

"Blago duhovno siromašnima, jer je njihovo carstvo nebesko!" (Mt. 5,3 DS)

Prvi blagoslov se odnosio na siromahe u duhu. To se ne odnosi na urođene sposobnosti već na čovekov hotimičan izbor i disciplinu. Siromasi u duhu su oni koji priznaju vlastitu bespomoćnost i oslanjaju se na Božju svemoć. Oni osećaju svoju duboku duhovnu potrebu a njeno zadovoljenje nalaze i vide samo i jedino u Bogu. Carstvo nebesko pripada jedino takvim - siromasima - ljudima koji su odbacili ponos, svoju samodovoljnost i samouzvisivanje.

"Blago žalosnima, jer će se ovi utešiti!" (Mt. 5,4 DS)

Blago onima koji tuguju, jer će se jednoga dana utešiti. To se ne odnosi na tugovanje zbog nedaća života. To je tuga koju čovek iskusi zbog zajedništva sa Gospodom Isusom Hristom. To je aktivno sudelovanje sa Isusom u boli i grehu sveta. To znači osetiti Hristovu žalost, koju on oseća kada gleda na pali svet. Međutim, to uključuje ne samo tugu zbog čovekovog vlastitog greha već i tugu zbog užasnog stanja sveta, i njegovog odbacivanja Spasitelja i propasti onih koji odbijaju prihvatiti njegovu milost.

Ovakvi žalosni će biti utešeni u nadolazećem Danu Gospodnjem kada će im Bog "obrisati svaku suzu iz očiju" (Otk. 21,4). Sve svoje tugovanje vernici imaju u ovom kratkom zemaljskom životu; dok za nevernike, sadašnji jad je samo predukus večne tuge.

"Blago krotkima, jer će oni naslediti zemlju!" (Mt. 5,5 DS)

Treći blagoslov je objavljen krotkima, oni će Zemlju baštiniti. Po prirodi ti ljudi mogu biti lakoumni, temperamentni i grubi, ali kada se ponize i predaju sebe Hristovom Duhu, oni postaju krotki ili blagi (usp. sa Mt. 11,29). Krotkost znači prihvatanje svog nižeg položaja. Krotka osoba je sama po sebi ponizna i blaga, premda može biti lav za Boga ili u obrani drugih.

Krotki ne baštine Zemlju sada; pre bi se reklo da baštine zlostavljanje, nepravdu i otimanje dobara. Ali oni će doslovce baštiniti Zemlju kada Hrist, Car nad carevima, zavlada na hiljadu godina u miru i blagostanju nad Zemljom.

"Blago gladnima i žednima pravednosti, jer će se oni nasititi!" (Mt. 5,6 DS)

Dalje, blagoslov se daje gladnima i žednima pravednosti: obećano im je da će se nasititi. Ti ljudi žude za pravednošću u vlastitom životu; priželjkuju čestitost, poštenje i pravdu u društvu; traže praktičnu svetost u crkvi. Poput ljudi o kojima je pisao *Gamaliel Bradford*, oni osećaju "žeđ koju ni jedna reka na Zemlji ne može napojiti, glad koju valja utoliti u Hristu ili umreti".

Ljudi sa ovakvim "apetitom" će biti obilato zadovoljeni u Hristovom budućem carstvu; oni će biti nasićeni, jer će onda vladati pravednost, a pokvarenost će ustupiti mesto najvišim moralnim merilima.

"Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe." (Mt. 5,7 SSP)

U carstvu Hristovom milosrdni su blagosloveni: "... jer će primiti milosrđe". Biti milosrdan znači biti delujuće samilostan, tj. iskazivati milost drugima. U jednom smislu to znači otkloniti kaznu nad prekršiteljima koji je zaslužuju. U širem smislu to znači pomoći u potrebi onima koji sebi samima ne mogu pomoći. Bog je pokazao milosrđe poštediti nas od osude koju su naši gresi zaslužili i iskazujući nam naklonost kroz Hristovo spasonosno delo. Dakle, kad smo samilosni, mi onda oponašamo Boga.

Milosrdni će zadobiti milosrđe. Ovim Isus ne misli na milost spasenja koju Bog daje grešniku koji poveruje; ta milost ne zavisi od čovekovog milosrđa - to je besplatan, bezuslovan dar. Gospod zapravo govori o svakodnevnom milosrđu potrebnom za hrišćanski život i milosrđu u onaj budući Dan kada će se razmotriti sva naša dela (1. Kor. 3,12-15). Ako ko nije bio milosrdan, taj neće dobiti milost; to jest, nagrade će se smanjivati u skladu s time.

"Blago onima koji su čista srca, jer će oni Boga gledati!" (Mt. 5,8 DS)

Onima koji su čistog srca zagarantovano je da će Boga gledati. Osoba čistog srca je ona čiji motivi nisu nečisti (sebični), čije misli su svete, čija je savest čista.

Izraz "oni će Boga gledati" može se razumeti na nekoliko načina. Prvo: oni čistog srca gledaju Boga sada kroz zajedništvo u Reči i Svetog Duha. Drugo: oni katkad vide nadprirodne

pojave ili vizije koje im Gospod prikazuje. Treće: oni će gledati Boga u osobi Isusa Hrista kad on ponovno dođe. Četvrto: oni će gledati Boga u večnosti.

"Blago mirotvorcima, jer će se oni sinovi Božji nazvati!" (Mt. 5,9 DS)

Blagoslov se daje i mirotvorcima: "sinovima Božjim će se nazvati". Obratite pažnju da Gospod ne govori o ljudima mirotvornih sklonosti ili onima koji vole mir. Misli na one koji aktivno ostvaruju mir, koji tako deluju, žive. Prirodno je da čovek borbu posmatra postrance, no, Božanski pristup je pozitivno delovati u smeru stvaranja mira, čak i ako to znači podnositi zlostavljanje i pogrde.

Mirotvorci su nazvani sinovima Božjim. To nije način na koji oni postaju deca Božja - to se može dogoditi samo primanjem Isusa Hrista za svog ličnog Spasitelja (Jn. 1,12). Gradeći mir, vernici pokazuju i dokazuju svetu da su zaista sinovi Božji, a Bog će ih jednoga dana potvrditi kao ljude koji pripadaju njegovoj porodici.

"Blago progananima za pravednost, jer je njihovo carstvo nebesko!" (Mt. 5,10 DS)

Sledeće blaženstvo se bavi onima koji su progonjeni, ali ne zbog vlastitih zlodela nego zbog pravednosti.

Carstvo nebesko je obećano onim vernicima koji trpe zbog činjenja dobrih dela. Svet ih ne voli, jer njihova čestitost osuđuje bezbožni taj isti svet. Iznosi na videlo njegovo neprijateljstvo prema Bogu i pokvarenost. Ljudi mrze pravedan život zato što on razotkriva njihovu vlastitu nepravednost.

"Blago vama kad vas stanu ružiti i goniti i bediti svakim zlom zbog mene!" (Mt. 5,11 DS)

Poslednje blaženstvo izgleda kao ponavljanje prethodnog. Međutim, postoji jedna razlika. U prethodnom stihu tema je bilo proganjanje zbog pravednosti; ovde je to proganjanje zbog Hrista - zbog Hristove osobe, zbog pripadnosti Hristu.

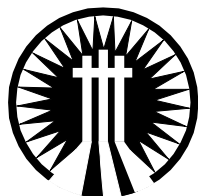
Gospod je znao da će njegovi učenici biti zlostavljani zbog svoje povezanosti sa njime i odanosti njemu. Istorija je to bezbroj puta i potvrdila: od samog početka svet je proganjao, zatvarao i ubijao Hristove sledbenike, čak i "u ime boga" (Jn. 16,2-3).

"Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima: tako su gonili proroke pre vas!" (Mt. 5,12 DS)

Trpeti zbog Hrista je povlastica koja donosi radost. Velika plata očekuje one koji tako postaju sudrugovi proroka u mucima. Hristovi starozavetni predstavnici ostali su verni uprkos proganjanju. Svi koji oponašaju njihovu odanu hrabrost deliće njihovu sadašnju radost i buduću slavu.

Dakle, "Blaženstva" predstavljaju portret uzornog građanina Hristovog carstva. Obratite pažnju na pominjanje *pravednosti* (6. st.), *mira* (9. st.) i *radosti* (12. st.). Pavle je verovatno mislio na ovaj Hristov govor kad je napisao: *"Jer carstvo Božje nije jelo i piće, nego pravednost, mir i radost u Duhu svetome."* (Rim. 14,17 DS). ◀

Iz Knjige: KOMENTARI NOVOG ZAVETA, William MacDonald. Parafrazirano.

SEDAM ETIČKIH PITANJA U VEZI SA USKRSOM

Aleksandar Birviš

Evandeoski izveštaji o Uskrsu dati su kao jednostavno saopštenje o jednom izuzetno radosnom događaju. Nema patetike, nema politike, nema polemike, nema domišljanja, nema izmišljanja. Učenicima mnoge stvari nisu bile jasne, pa ni samo uskrsenje. Tako čitamo: *"A kad silažahu sa gore, zabrani im (Isus) da nikome ne kazuju šta su videli, sve dok Sin Čovečiji ne uskrsne iz mrtvih. I ovu reč zadrži u sebi pitajući jedan drugog: Šta to znači uskrsnuti iz mrtvih?"* (Mk. 9,1-10). Jedna od osnovnih postavki hrišćanske vere učenicima nije bila definisana dok ih nije prosvetlio Sveti Duh.

Ipak, čitalac odmah shvata da iza jednostavnosti izveštaja stoji niz složenih pitanja. U prvom redu su to pitanja etičke

prirode (moral, odnos prema dobru i zlu, vrline, mane, stavovi). Razume se, Sveto pismo nas ne ostavlja bez odgovora.

Prvo pitanje. Ovo se pitanje nameće. U vremenu kad se sve podvrgava sumnji, pri prvom čitanju ili slušanju vesti o Uskrsu iskrsava pitanje: Jesu li evandeoski izveštaji o Hristovom podizanju iz mrtvih istiniti ili lažni? Prema rečima Svetog pisma *"Sve je pismo bogonadahnuto..."* (2. Tim. 3,16). Zašto bi samo pojedini delovi - oni koji se nama čine prihvatljivim i razumljivim - bili istiniti? Apostol Pavle pita svoje ispitivače: *"Zašto vi smatrate da je neverovatno da Bog mrtve uskrsava?"* (Dela 26,8). Ko veruje da je Bog svemoćan, za tog nije nemoguće da On i mrtvima daje život. Misli li ko da Bog nije svemoćan i da ne podiže iz mrtvih, onda treba preispitati takvu veru, jer nesvemoćni Bog uopšte nije Bog. Za Avrama, velikog učitelja i primernog verovesnika pisano je kako *"je razumeo da je Bog kadar i iz mrtvih uskrsavati"* (Jev. 11,19).

Drugo pitanje. Može li ogrehovljeni čovek da shvati tako uzvišenu misao kao što je uskrsenje? Odgovor na ovo pitanje nalazimo u evandeoskom saopštavanju da je Gospod Isus bio *"svetlost istiniti koja obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet"* (Jn. 1,9). I najogrehovljeniji um je osvetljen Hristom, možda u maloj meri - ali u tami je i ta mala svetlost sudbonosna. Ne treba da nas obeshrabri to što neki *"zastraniše od istine, govoreći da je uskrsenje već bilo, i ruše veru nekih"* (2. Tim 2,18). Neverica i kolebljivost su obične ljudske osobine. Svakom se može desiti da posumnja, a ima i takvih koji namerno odbacuju veru u Hrista.

Poznato nam je kako su se ponašali vodeći ljudi i veroučitelji u vreme kad je naš Spasitelj boravio na zemlji. *"Tada odgovoriše neki od književnika i fariseja govoreći: Učitelju, hoćemo od tebe znak da vidimo. A On odgovarajući reče im: Rod zli i preljubotvorni traži znak; i neće mu se dati znak osim znaka Jone proroka. Jer, kao što je Jona bio u utrobi kitovoj tri dana i tri noći; tako će biti i Sin Čovečiji u srcu zemlje tri dana i tri noći"* (Mt. 12,38-40). Bog želi da Ga ljudi shvate i On će pobediti njihovu ogrehovljenost.

Treće pitanje. Šta nam Uskrs donosi u odnosu na večnost? Pitanje se tiče poglavito onih koji veruju. Međutim, ono je od značaja i za one kojima svedočimo i koji tek treba da uzveruju.

Svi treba da znaju da je ostvarivost najvećeg dela Božjih obećanja moguća samo preko vere u uskrsenje. Posredstvom knjige Otkrivenje od Jovana Bogoslova Hristos govori: *"Ne boj se, ja sam Prvi i Poslednji i Živi; i bejah mrtav i evo sam živ u vekove vekova, i imam ključeve od smrti i od pakla"* (Otk. 1,17-18). Posledica Hristovog uskrsenja biće uskrsenje njegovih sledbenika, *"jer ako verujemo da Isus umre i uskrse, tako će i Bog one koji su usnuli u Isusu dovesti s Njim"* (1. Sol. 4,14). Događaj će biti veličanstven. Biće više nego zadržavajuće kad se sve to bude odigralo, *"jer će sam Gospod sa zapovešću, glasom arhanđela i sa trubom Božijom sići s neba, i mrtvi u Hristu uskrsnuće prvo; a potom mi, živi, koji ostanemo bićemo zajedno s njima uzneseni na oblacima u sretanje Gospodu u vazduhu, i tako ćemo svagda s Gospodom biti"* (1. Sol. 4,16-17).

Četvrto pitanje. Kako se uskrsenjem pokazuju slobode što nam ih Isus donosi? Slobode su sve oštrije pitanje među hrišćanima. Hteli mi ili ne, ljudsko društvo sve masovnije ulazi u politiku. Hrišćanstvo ne može da izbegne društvene tokove. Pitanje je da li uopšte treba da ih izbegava. Vera u uskrslog Hrista je prvenstveno vera pojedinca. Ona menja onog koji veruje. *"A ako je Hristos u vama, onda je telo mrtvo za greh, a duh je život za pravednost. Ako li živi u vama Duh Onoga koji je uskrsao Isusa iz mrtvih, Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama"* (Rim. 8,10-11). Isto tako uskrsenje je oslobođenje celokupne tvorevine.

Apostol piše: *"Jer mislim da stradanja sadašnjega vremena nisu ništa prema slavi koja će nam se otkriti, jer žarkim iščekivanjem tvorevina očekuje da se jave sinovi Božiji, jer se tvar pokori taštini, ne od svoje volje nego zbog onoga koji je pokori, sa nadom da će se sama tvar osloboditi od robovanja raspadljivosti na slobodu dece Božije. Jer znamo da sva tvar zajedno uzdiše i tuguje do sada, a ne samo ona, nego i mi koji prve darove Duha imamo, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući usinovljenje, izbavljenje tela našega"* (Rim. 8,18-23).

Dužan sam da napomenem uz ovo pitanje da "neobraćeni hrišćani" veruju da slobode dolaze same po sebi ako se u njih uloži dovoljno borbe i dobri zakoni. To bi bilo kao kad bi neko očekivao da će dobro uglačano staklo samo po sebi da se pretvori u dijamante. Pravni poredak, humanost, civilizacija, promene (reforme i

revolucije) su dela ljudska i - ostaju dela ljudska. Oslobođenje je delo Božije i ljudski rod treba da je radostan i zahvalan što Bog hoće da sarađuje sa ljudima. Sam čovek ne ostvaruje slobodu, on se samo trudi za nešto što je Bog namenio onima koji Ga ljube i poštuju.

Peto pitanje. Koje hrišćanske dužnosti proističu iz Hristovog Uskrsa? Ovo je pitanje vezano za hrišćansku svakodnevicu. Istinita vera donosi i istinite obaveze. Uskrs nas opominje: (a) da postoji odgovornost, (b) da živimo jednim drugačijim životom i (c) da ćemo živeti u slavi. Tako valja da svako ima na umu da će pored svih prilika i neprilika koje snalaze čoveka tokom života na zemlji svako morati da polaže račune pred Bogom. Taj događaj je ovako opisan: *"I vidjeh prestole i sedošće na njih i dade im se sud; i duše posećenih za svedočenje o Isusu i za reč Božiju, koji se ne pokloniše zveri i liku njezinom, i ne primiše žiga na čelima svojim i na ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše dok se ne svrši hiljadu godina. Ovo je prvo uskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima udela u prvom uskrsenju; nad njim druga smrt nema vlasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s Njim hiljadu godina"* (Otk. 20,4-6).

Svest o svemu što jeste i što će biti uobličava naš život. *"Pošto se s Njim pogreboste krštenjem, u Njemu ste i sauskrsli verom u moć Boga koji Ga uskrse iz mrtvih"* (Kol. 2,12). Menjaju se težnje i ciljevi. *"Ako ste, dakle, uskrsli s Hristom, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Boga. Mislite o onom što je gore, a ne što je na zemlji"* (Kol. 3,1-2). Hrišćanske dužnosti se preobražavaju u jednu dužnost: težiti Hristu.

Šesto pitanje. Kako Uskrs razbija ljudsku ograničenost? Čovek je ograničen raznim činiocima ovozemaljskog života. Već kod prethodnog pitanja smo se uverili da je Bog voljan da naš život usmeri ka neograničenosti. S tim u vezi jako nam je dragoceno obećanje: *"Jer umreste i vaš život je sakriven sa Hristom u Bogu. A kad se javi Hristos, život naš, onda ćete se i vi s njim javiti u slavi"* (Kol. 3,3-4).

Hrišćanski život je sakriven, ali nije ograničen. On je van domašaja svetovnog sagledavanja, predodređen je za ponovno javljanje Gospodnje i za slavu koja ide sa Spasiteljem. Božijoj nameri ništa ne može da se suprostavi, ni nečastivi, ni ljudska nemoć. To iščekujemo

"znajući da će Onaj koji uskrsne Gospoda Isusa, i nas uskrsnuti Isusovim posredstvom i preda se postaviti s vama" (2. Kor. 4,14). Hrišćani su uvereni da je takvo savladavanje ljudske ograničenosti izraz i posledica Božije moći koja se pokazala sa Uskrsom: "A Bog i Gospoda uskrsne, i nas će uskrsnuti silom svojom" (1. Kor. 6,14).

Sedmo pitanje. Kako Uskrs podstiče hrišćansku savest? Poznato je da nema pravog morala bez savesti. Čovek se može naterati da bude dobar. Recimo, zatvore kradljivca u samicu i on ne može da krade. On nije dobar zato što hoće da bude pošten, nego zato što je na to prinuđen. Ili: zađe džeparoš među nudiste - kako da ih potkrada kad oni ne samo da nemaju džepova, nego nemaju ni odeće? On ustvari nije pošten, samo je lišen mogućnosti da bude nepošten. Zato se među hrišćanima mora govoriti o savesti, jer je bespredmetno da će se neko obratiti a da savest prethodno ne progovori. U tom sklopu okolnosti svaki Uskrs treba da bude jedno ispitivanje savesti. Apostol Pavle na sudu pred Feliksom, upraviteljem u Cezariji, kaže i ovo: *"Imajući nadanje na Boga da će biti uskrsenje mrtvima, i pravednicima i grešnicima, koje i sami ovi čekaju. Zbog toga pak i sam se trudim da imam čistu savest svagda pred Bogom i ljudima"* (Dela 24,15-16). Do koje mere je tvoja i moja savest zasnovana na svesti o uskrsnom Hristu? Pred kim ja živim? Za kog se ti pripremaš?

Kad je reč o savesti, smatram za potrebno da malo odstupim od toka misli što sam sebi postavio prilikom pisanja ovog članka. Naime, među evanđeoskim hrišćanima se mnogo puta preskaču razgovori o savesti. Zašto? Savest je sastavni deo čovekovog bića. Hrišćanska savest utiče na okolinu, pa i na protivnike. Apostol Petar vrlo lepo primećuje: *"Imajući dobru savest, da se u onome za što vas klevećaju kao zločince postide oni koji kude vaše dobro vladanje u Hristu"* (1. Pet. 3,16). Negovanje savesti bi trebalo da bude značajan sadržaj biblijskih i duhovnih pouka, a i nezaobilazni činilac svake naše evangelizacije.

Praznik Uskrsa Hristovog će doći i proći. Sledeći Uskrs neki neće dočekati. Međutim, svako će morati da ustane iz mrtvih kad bude došlo vreme Spasiteljeva javljanja svemu svetu. Ova etička pitanja i sam Uskrs mogu da nas pouzdano upute kako živeti, tako da nam svaki dan bude smireno čekanje u nepomućenoj vedrini. Onda će nam svaki dan donositi ono

isto što nam donosi čas blaženog susreta sa Gospodom. Moći ćemo svako veče da bez dvoumljenja ponovimo reči iz Psaltira (Ps. 17,15): *"A ja ću u pravdi gledati lice tvoje; kad se probudim, biću sit od prilike tvoje."* ◀

Izvor: Iskre, 4/1988.

BRIGO MOJA PREDI NA BOGA

Miroslav Volf

Godine polako prolaze, a ja još nemam mladića: Šta će biti sa mnom? Hoću li ostati sama? Toliko puta sam pokušao, ali pošto nemam "veze", sve je uzalud: Hoću li ikada naći posao? Cene su opet skočile, a plata je ostala ista: Šta ćemo jesti, u šta ćemo se obući? Kako ćemo sastaviti kraj s krajem pored tolikih kredita, pored dece koja idu u školu? Sin mi radi na opasnom radnom mestu: Šta ako mu se nešto dogodi? Star sam i bolestan: Hoće li se moji starati za mene i onda kada budem slab i od mene ne bude bilo puno koristi ili ću smrti morati gledati u oči napuštena, bespomoćna?

Pitanja se nižu. Upućena su budućnosti. Puna su zebnje i straha. *Brige!* Sedimo sami u svojoj sobi i počnemo misliti o budućnosti: kao da gledamo film strave i užasa... I koliko ga samo dugo moramo gledati! Kad nas jednom uhvate, brige nas ne puštaju lako: muče nas, čine nas nemirnim, stalno nas guraju na posao - da osiguramo budućnost.

Ne budite zabrinuti

Gde je ljudi, tamo je, čini se, i briga. Odrasli, istina često govore o bezbrižnom detinjstvu. Ali to su priče za *veliku* decu. Odrasli maštaju o bezbrižnom detinjstvu zato što svoje brige iz detinjstva više ne uzimaju ozbiljno - čine im se detinjaste. Ali i deca se brinu isto kao što se brinu i starci. Briga je s nama "od kolenke pa do groba".

Razlog je jednostavan. Ne znamo šta nam donosi budućnost. Iz njenog tajnovitog krila

može nam doći dobro, a može i zlo. Od tog zla, koje je uvek moguće, strepimo. Njega se bojimo. Zato se brinemo.

U svome govoru na gori Isus jednostavno zapoveda svojim učenicima da se ne brinu: "... ne brinite se za svoj život, šta ćete jesti ili šta ćete piti" (Mt. 6,25). Te reči Isus je rekao ljudima koji su *moralni* živeti od danas do sutra. Prema našim standardima, imali su svakog razloga za brigu. Poput mnogih ljudi u svetu danas, Isusovi sugrađani su većinu svog života proživeli praznog stomaka. Jedan denar, koji je radnik dobio na kraju radnog dana, bio mu je taman dovoljan da sledeći dan prehrani svoju porodicu. Ako jedan dan nije bilo posla, sledeći dan se gladovalo. Ljudima u takvoj situaciji Isus kaže da se ne brinu!

Kad dobro razmislimo o toj Isusovoj zapovesti, dođe nam da se - zabrinemo! Možemo li je uopšte izvršiti? Možemo li ostvariti bezbrižnost poljskih ljiljana i nebeskih ptica? Ako možemo, kako?

"Brigo moja pređi na drugoga"

Prvo pitanje na koje moramo odgovoriti jeste: šta znači odnosno što ne znači brinuti se? Zapovešću da se ne brinemo Isus sigurno ne želi podstreknuti našu lenjost. Usmeravajući našu pažnju na bezbrižne ptice i ljiljane, on nam ne daje primer nerada, nego Božjeg snabdevanja: ako se Bog brine za njih koji su samo Božja stvorenja i ne rade, koliko više će se brinuti za nas koji smo njegova deca i uz to radimo. Dakle: ne brinuti se, ali raditi.

Martin Luter, teolog, na jednom mestu kaže kako ljudi vole da izvrnu Isusovo učenje o brizi. "Brinuti se i čeznuti da zarade novac i steknu dobra, dakle ono što pripada samo Bogu i što je on sebi zadržao - to žele. Ali za rad, koji je Bog zapovedio, ostavljaju Bogu da se brine. Štaviše, sežu se za tim i svu svoju brigu i pohlepu usmeravaju na to da se izvuku od posla i od znoja svoga lica. A Bog želi upravo suprotno: da radimo, a da brigu prepustimo njemu."

Ne brinuti se, dakle, ne znači ne planirati, ne raditi, ne štedeti "za crne dane". Ko želi izbeći takvu brigu, taj je jednostavno svaljuje na drugoga. A to je nedosledno. Dok takav čovek sam izbegava rad, on tera drugoga da radi ne samo za sebe već i za njega. Briga u smislu snabdevanja za normalan život mora biti

sastavni deo života svakog pojedinca (napr. 1. Kor. 7,32 ss; 2. Sol. 3,10).

Kada Isus govori protiv brige, on misli na teskobnu zabrinutost za budućnost, na onaj mučni pesimizam sa kojim mi nekada gledamo u budućnost. S jedne strane nas ta teskobna zabrinutost čini nemirnima, tera nas na neprekidan posao. S druge strane, ona nas paralizuje, jer nam oduzima nadu.

"Udri brigu na veselje"

Neki imaju veoma lako rešenje za teskobnu zabrinutost. Onda kada bi drugi na njihovom mestu već posedeli od brige, oni se šale, pevaju. Humorom, veseljem potiskuju brigu. Smeju joj se u oči.

U svakom slučaju to je pametnije nego noćima ne sklopiti oka od brige. Prvo, mi se ne brinemo samo s obzirom na ono što će nam se stvarno dogoditi, nego i s obzirom na ono što nam se *može* dogoditi. Ustvari, psiholozi nam kažu da se tri četvrtine naših briga nikad ne ostvare, u 75% slučajeva brinemo se "u prazno"! Drugo, teskobna zabrinutost ničemu ne koristi: "Ko od vas može brinući se dodati životu svome jedan lakat?" (Mt. 6,27 EČ). Ne samo da zabrinutost ničemu ne koristi, ona je štetna, i to ne samo po zdravlje. Koliko svoje fizičke energije potrošimo brinući se uzalud kada bismo umesto toga mogli mirno raditi nešto korisno!

Okrenuti brigu na veselje bolje je nego pustiti da briga ovlada nama, ali ni to nije rešenje. Veselili se mi ili ne, budućnost je nesigurna. To što se 75% naših briga ne ostvari ne pomaže nam mnogo zato što ne znamo koje će se ostvariti a koje ne. Zato protiv briga ne pomaže naivni optimizam: sve će to već nekako biti dobro. Činjenica je da mi *ne znamo* da li će sve biti dobro ili ne. Dobrih *razloga* da se ne brinemo imamo samo onda kada smo potpuno sigurni s obzirom na budućnost. Tek onda - ali onda zaista! - možemo bezbrižno udariti brigu na veselje.

Bacite brigu na Njega

Kada nam Biblija kaže da nešto ne treba raditi, ona nam često u isti mah kaže da *nešto možemo, smemo raditi*. U hrišćanstvu *zabrana je uvek samo naličje mogućnosti novog, slobodnog života koji nam Bog daje*. Tako je

zapovest: "Ne budite zabrinuti!" samo naličje našeg prava da sa svojih leđa stovarimo breme brige i da ga bacimo na Boga: "Prebacite na njega svu svoju brigu, jer on se brine za vas" (1. Pet. 5,7 EČ).

Neko će prigovoriti kako samo slabići moraju svoju brigu poveriti Bogu, samo oni koji sami ne mogu izaći na kraj sa svojim brigama. To je tačno. Ali to *nije prigovor!* Jer briga upravo jeste rezultat naše slabosti. Ali to nije slabost koju možemo prevladati. Ona nam je prirođena kao ljudima. Ona izrasta iz našeg nepoznavanja budućnosti i nemogućnosti da njome upravljamo. Budućnost nije u našim rukama. To je činjenica. Ko drugačije misli taj će se brzo otrezniti. Zato predati svoju brigu Bogu nije izraz nedostatka hrabrosti, već treznog realizma koji uzima ozbiljno mogućnost da se budućnost neće uvek odvijati po našim željama.

Budućnost je u Božjim rukama. Zato treba svoju brigu baciti na njega. A njemu je "stalo do nas" (1. Pet. 5,7). Bog se brine za nas i on to čini zato što mu naša sudbina leži na srcu. Ptice nebeske vredne su njegovog snabdevanja, te ni jedna ne pada na zemlju bez njegove volje. Koliko više mi! "Bog, koji nije poštdeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?" (Rim. 8,32 EČ).

Suprotnost "brizi koja nas pritišće i ne da nam mira" nisu ni lenjost ni naivni optimizam. Suprotnost brizi je *poverenje u Božije snabdevanje*.

Molitva

Bacite svoju brigu na Boga! Lakše kazati nego uraditi. Brige, čini se, ne prelaze tako lako s naših na Božja ramena. Kako baciti brigu na Boga? Kada Pavle podstiče Filipljane da "ne budu zabrinuti", on daje odgovor na to pitanje: "... nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem neka se vaše molbe Bogu očituju!" (Fil. 4,6 EČ). Molitva! To je ključ! Sve zavisi od toga da li odlučimo da sa svojim problemima i strahovima ostanemo sami, da oko njih neprestano kružimo, da ih puni sumnje u mislima prevrćemo, ili pak odlučimo da se u molitvi okrenemo moćnom Bogu, kome je stalo do nas! Kao deca k svome ocu, tako možemo doći k Bogu da sa njime porazgovaramo o onome što nas brine - o našim malim i velikim, važnim i nevažnim, glupim i pametnim

problemima. Sve možemo doneti k Bogu sa radosnom sigurnošću da je u Njega spas.

Prošnje i zahvalnice

Moliti ne znači samo *informisati* Boga o našim brigama. On ih i onako dobro poznaje. Molitva jeste razgovor sa Bogom, ali *posebna vrsta razgovora*. Kada razgovaramo sa prijateljem onda razgovaramo na ravnoj nozi. S Bogom, međutim, ne razgovaramo kao jednaki sa jednakim, već više kao dete sa ocem. Zato svaka prava molitva ima dve bitne komponente: *prošnju i zahvaljivanje*.

Prošnja izražava našu poniznu ovisnost o Božjoj pomoći. Ali ne samo to. Ona svedoči - ona bi trebala da svedoči - o našem *poverenju* da je Bog voljan i da je u stanju da se brine za nas.

Kad smo uhvaćeni u vir briga prirodno nam je da od Boga prošnjom tražimo pomoć. U tim trenucima puno teže nam je *zahvaljivati*. A upravo u zahvaljivanju je *srž* odgovora na problem brige. Brinuti se znači strahovati pred budućnošću. Nasuprot tome, zahvaljivati, znači biti uveren da nam budućnost dolazi iz Hristovih probodenih ruku. Zato što je Jagnje Božje Gospodar istorije, možemo biti sigurni: *nikakvo zlo koje nas u budućnosti može zadesiti nije ni približno toliko veliko kao dobro na koje će Bog izvesti to zlo*. Ta sigurnost raspršuje u nama nemirnu brigu i rađa Božji mir "koji prevazilazi svaki um" (Fil. 4,7).

Briga za Gospodnje

Lek koji nam Biblija daje protiv brige nije samo *pouzdanje* u Boga. Skoro po onom pravilu, klin se klinom izbija. Biblija nam osim pouzdanja u Boga kao lek za brigu daje - *brigu*, brigu "za Gospodnje" (1. Kor. 7,32). Umesto da se sa strahom i nepoverenjem brinemo "za svetsko" - "Šta ćemo jesti?", "Šta ćemo piti?", "U šta ćemo se obući?" - Isus nam kaže: "Tražite najpre carstvo i pravednost njegovu..." (Mt. 6,33).

Carstvo Božje: ono treba biti naša glavna briga. Prvo, treba se brinuti da se ono *širi*. Poput Isusa, moramo propovedati carstvo Božje onima koji još nisu doživeli Božju ljubav, koji još nisu postali novi, bezbrižni i zadovoljni ljudi.

Drugo, treba se brinuti da se carstvo Božje

doslednije ostvaruje među nama. To jednostavno znači da potaknuti Duhom treba da nastojimo da u telu Hristovom ne bude razdora, "nego da se udovi jednako brinu jedan za drugoga" (1. Kor. 12,25).

"Sve ostalo će vam se nadodati..."

Ako se oslonimo na Boga i ako počnemo da brinemo da se carstvo Božje širi u svetu i da se doslednije ostvaruje u crkvi, to će ujedno biti *najbolji način da se brinemo sami za sebe*, jer ako najpre ištemo carstvo Božje onda će nam se sve ostalo - hrana, odelo, naklonost prijatelja: sve ono što nam u životu pravi male i velike brige - nadodati (Mt. 6,33). ◀

Časopis IZVORI, 1/1985.

---

misaone refleksije

DVA PRAVILA ZA ŽIVOT

Benedikt iz Nursije

Prvo: Boga ljubi svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom, a zatim svoga blišnjega kao samoga sebe.

Drugo: Ne govoriti lažno svedočanstvo.
Ne težiti za užicima.
Siromašne okrepiti.
Žalosne utešiti.
Ne zadržavati zlobu u srcu.
Ne pružati lažan mir.
Istinu izražavati i srcem i ustima.
Ne vraćati zlo za zlo.
Mirno trpeti progonstvo zbog pravde.
Svoje pouzdanje staviti u Boga.
Svakoga časa nadzirati svoje ponašanje.
Svoja usta čuvati od pogrešnih i opakih reči.
Često se posvećivati molitvi.
Ne udovoljavati telesnim požudama.
Božju Reč dnevno izvršavati delima.
Ljubiti svaku čistoću.
Nikoga ne mrziti.
Ne biti zavidan.
Ne voleti prepirke.
Izbegavati prezauzetost.
Poštovati starije.

Ljubiti mlađe.
Iz ljubavi prema Hristu moliti za neprijatelje.
Sa zavađenima se još pre zalaska sunca pomiriti.
Ne činiti drugome što ne bi hteo da tebi drugi učine.
Nepravdu ne nanositi, a nanesenu strpljivo podnositi.
Ne biti ohol.
Ne mrmljati i gundati.
Ljubiti iskreno svoje neprijatelje.

KAKO SAVLADI POTEŠKOĆE

H. M. E. de Balaguer

Za dete Božje, svaki dan mora biti prilika za obnovu, ono mora biti sigurno da će uz pomoć milosti, stići do kraja puta, a to je suština Božje ljubavi. Stoga, ako započneš i ponovno započinješ, dobro ti ide. Ako imaš pobedničkog duha, ako se boriš, uz pomoć Božju, pobeđićeš! Nema teškoće koju ti ne bi mogao savladati!

Čini ti se da je čitav svet protiv tebe. Nigde ne nalaziš izlaza. Stvarno, ovog puta je nemoguće savladati poteškoće. Ali, zar si već zaboravio da je Bog tvoj Otac? Jedan svemogući, sveznajući, milosrdni Otac? On ti ne može poslati nikakvo zlo. Ovo što ti sada zadaje brigu dobro je za tebe, iako su tvoje ljudske oči sada slepe i to ne možeš shvatiti. Bože, Ti si "sve u svemu"! Neka se sada i uvek ispunjava Tvoja sveznajuća Volja!

Radost, nadprirodno i ljudsko nadanje, spoji su sa telesnim zamorom, sa bolima, sa suzama - jer imamo srce - sa teškoćama u unutrašnjem životu ili u duhovnom radu.

On, "savršen Bog i savršen Čovek" koji je imao svu sreću Neba, htede iskušati muku i umor, plač i bol, da bismo shvatili da biti nadprirodan uključuje i biti puno ljudski.

Verovati, dakle, i ne dopustiti da nama ovlada klonulost; ne zaustavljati se na čisto ljudskim računima. Prepreke ćemo savladati ako počnemo s radom i ako se puni zalaganja latimo posla, tako da nam upravo to zalaganje otvori nove staze. A ovde je lek protiv svake poteškoće: lična svetost i predanje Gospodu.

Biti svet znači živeti onako kako je to odredio naš Otac na nebu. Prigovorićete da je to teško. Da, taj ideal jeste prevelik. Ali istovremeno je

lagan: leži nadohvat ruke. Kad neko oboli, dogodi se ponekad da se ne nađe pravi lek. Na nadprirodnom području to nije tako; lek je uvek nadohvat: Isus Hrist, prisutan [po Svetome Duhu]. On nam daje svoju milost.

Ponovimo rečima i delom: Gospode, uzdam se u Te, meni je dovoljna tvoja opšta providnost, tvoja svakodnevna pomoć. Od Boga nemamo zašto moliti velika čudesa, ali treba da molimo da nam umnoži veru, da nam prosvetli razum i da nam ojača volju. Isus ostaje uvek sa nama i uvek se ponaša onako kao što On jeste.

Ako osećate obeshrabrenost zbog nekog možda posebno upečatljivog iskustva vlastite uskogrudnosti, onda je došao trenutak da se potpuno i poučljivo prepustite rukama Božjim. Jednoga dana, priča se, susreo je jedan prošnjak Aleksandra Velikog i zamolio ga za milostinju. Aleksandar se zadržao i zapovedio da ga učine gospodarom najvećeg grada u carstvu. Nato je prošnjak zapanjen i zbunjen uzviknuo: "Ali ja nisam tako mnogo molio!" A Aleksandar je odgovorio: "Ti si molio kao onaj koji jesi, a ja ti dajem kao onaj koji ja jesam!"

Spoznajmo svoje bolesti, ali priznajmo Božju moć. Optimizam, radost, čvrsto uverenje da se Bog želi nama poslužiti moraju dati obeležje hrišćanskom životu. Ako se osećamo delom Crkve, ako smatramo da nas podupire... delovanje Duha Svetoga, onda ćemo se odlučiti da ispunjavamo male dužnosti svakoga trenutka: svakoga dana pomalo sejati. A žetva će ispuniti žitnicu do vrha.

Smešna strana...

SVETISE

Otac sluša kako se njegov sinčić moli.

"Dragi Svetise, molim te..."

"Hej, stani malo sine"; prekine ga otac, "zar Boga zoveš: 'Svetise'? Odakle ti to?"

Dečak pogleda u oca i objasni mu: "Tata, pa zar ti ne znaš? Pa tako u crkvi zovu Boga. Znaš

ono kad' se svaki put molimo, mi kažemo: 'Oče naš, Svetise ime tvoje.'"

BOŽJI ZVIŽDUK

Tokom zaključne molitve na bogoslužju, dok je cela zajednica tiho slušala pastorovu molitvu, odjednom se kroz salu prolomio glasan zvižduk.

Dečak koji je to učinio odmah je dobio vrlo ozbiljan pogled svoje majke i reči: "Čekaj samo, kad dođemo kući, dobićeš ti svoje."

"Zašto mama", reče setno dečak, "pa, ja sam celo bogoslužje molio Boga da me nauči da zviždim a on mi je baš sada uslišio molitvu?"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>